

H. Johnsen

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 61	Utkommer hver måned	Oktober 1935	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	6. årg.
--------	---------------------	--------------	--	---------

Bønn.

Kjære Jesus, du hvis hjerte er fullt av kjærlighet til oss og sorg over oss, fyll våre hjerter med kjærlighet til dig og sorg over våre synder. Amen.

Min Jesus.

Min Jesus, dig å elske er sjelens dype trang, at frelsens rike glede kan beve i min sang. Stor er min hjertekulde, svak er i mig din ild; å gi mig av din fylde alt som du selv det vil.

Jeg ser dig, korsets konge, hengivet helt for mig. Jeg ser dig lydig vandre den tunge smertens vei. Å, må ei hjertet smelte for sådan kjærlighet, å, må jeg ikke falle for dig i støvet ned.

Her er jeg, tom på godhet, så arm på edel frukt; her er jeg, jeg fortjener all korsets hårde tukt. Blott ett jeg vil dig bede: Gi mig å ha dig kjær, rens mig, at jeg kan leve dig evig, evig nær.

Sogneprest K. Marthinussen.

Elskar du meg?

Les Joh. 21, 15—25.

Kanlienda er det so med deg som les dette, at du nyleg har kjent Jesu nærleik, so du med frimod og avgjort kan seia: Ja

Herre, eg elsker deg! Men det er sikkert fleire som ikkje vågar å ta sterkare i enn Peter gjorde: Herre, du veit alle ting, du veit eg held av deg! Men er det berre ærleg sagt, so er det nok for han likevel. Men kanskje er her og slike som ikkje torer seia nokonting um dette. Korkje det glade, frimodige svar eller det stillferdige svar høver for dei. Dei spør seg sjølve: Elskar eg verkeleg Jesus? Og so tek dei til å ransaka sine kjensler og har so vanskeleg for å finna noko klåre svar.

Eg vilde so gjerne få hjelpa dykk. Sjå for ei stund burt frå dine kjensler, dine følelser; det er so vanskeleg ei sak å få greie på dei ofte. Og tenk so på dette:

Den som du elsker — ikkje sant — han vil du gjerne *tenkja på*. Han er deg nær i dine tankar. Bur Jesus på denne måten i ditt hjarta? Efes. 3, 17. Den du elsker vil du gjerne *høyra um*. Er du glad når nokon talar um Jesus, ikkje berre i ei høglidsstund i kyrkja, men i det daglege livet, under arbeidet? — Den du elsker vil du gjerne *lesa um*. Eit brev frå mannen som er burte, kor kjær er ikkje det for kona hans heime, dersom ho er glad i han. Les du gjerne um Jesus, er det Nye Testamente ein kjær skaff for deg? — Den du elsker, vil du gjerne *tala med*. Har du det soleis med Jesus, at det er deg stort og kjær å *søkja* han i bøna og få svar frå han i hans ord? — Den du elsker, vil du *forsvara*, um nokon talar ille um han. Du toler ikkje, at nokon spottar din Frelsar. — Den du elsker, vil du gjerne *gjera til lags*. Det er jo dette som Jesus sjølv set upp som det klåraste merke på um eit menneskje har kjærleik til han: at det vil gjera hans vilje. »Den som elsker meg, held mine bod.« — Den du elsker, med hans vener vil du gjerne vera saman. Er

det med deg som med Johannes, når han seier: Vi veit vi er gått over frå døden til livet, for vi elsker brødrene.

Veit du no at det er so med deg og Jesus? Skulde du enno gå der sorgfull og seia: Eg veit ikkje kva eg skal svara, eg er so redd for at eg ikkje elsker han som eg skulde, — då har du berre ein veg å gå: til Jesus sjølv med bøn um *at han vil elska deg*. For dette er jo i røynda kjærleiken, ikkje at vi har elska han, men at han har elska oss. Å, lat hans kjærleik få strøyma inn til deg og skapa i di fatige sjel kjærleiken til han, den som ikkje har lett for å bruka store ord, men som syner seg i audmjuk, takksam lydnad.

Etter domprost Iversen.

Den kristne tro.

For et par år siden hadde Kirkebladet nogen stykker om den kristne tro. De handlet om hvad det betyr å tro, om Guds åpenbaring, om bibelen og trosbekjennelsen. Vi fortsetter her denne utredning og går nu over til innholdet av vår kristentro. Det gjelder her spørsmålet: Hvad tror vi som kristne? Vi tar da for oss *den første artikkel*.

1. Gud er hellig.

Den første artikkel begynner med ordene: Jeg tror på Gud. Men hvordan er Gud? Han er *hellig*. Det er det aller første og grunnleggende som Gud har lært oss om sig selv. Han er Israels Hellige, for hvem englens lovsang alltid toner: Hellig, hellig, hellig er Herren Sebaot. Hvis vi med ett ord skal si hvad Gud er, hvad der er hans egentlige, innerste vesen, så er dette ord: hellig. For »hellig« er i grunnen det samme som »guddommelig«. Ordet betyr: det som er skilt fra det jordiske, det endelige, det menneskelige; det som er helt anderledes enn det som hører denne verden til. Gud er den Hellige; deri ligger, at Han er høit ophøiet over alt annet, og at der er en uendelig avstand, en avgrunn, mellom Ham og alt det skapte. Han er den store og veldige, den uendelige, den ufattelige. Alt dette er uttrykt i ordet hellig.

Vi kan prøve å tenke på Guds hellighet på forskjellige måter:

Gud er ophøiet over alt det synlige. Han er ånd, d. v. s. Han er *usynlig*. Han er ikke bundet til de synlige ting som vi kan oppfatte med våre sanser. Bakom alt dette som er tilgjengelig for oss, der lever Han, det usynlige, åndelige vesen, Han som øine ikke så og øren ikke hørte: den Hellige.

Gud er ophøiet over rum og sted. Han er den uendelige. Han er alle steder på samme tid. Han gjennomtrenger altet. Alt som eksisterer, er til fordi Gud er i det. Han er den *allestedsnærværende*.

Gud er ophøiet over tid og alle tiders omskiftelser. Han er den *evige*. Han er den som var og som er og som bliver. Han er fra evighet til evighet. I den evighet som ligger bakom oss, Gud var der alltid. I den evighet som ligger foran oss, — Gud vil alltid være der. Alt annet veksler og forgår, har sin begynnelse og får sin ende. Gud alene er uforanderlig. Fortid og nutid og fremtid er ett for Ham.

Gud er ophøiet over alt ondt, fordi dei strider mot Hans eget vesen. Det gode, det er det som stemmer med Guds vesen og vilje. Det onde er det som er imot Hans vilje og vesen. Gud og det syndige er som ild og vann, Han hater det onde, Han er som en fortærende ild mot alt urent. Han er den *rettferdige* Gud.

Gud er ophøiet over alt som vi mennesker kan fatte eller forstå. Han er den *ufattelige*, den uutgrunnelige, som ingen mennesketanke kan nå. Å ville forstå Gud, det er som å stirre på solen eller som å ville lodde en bunnløs avgrunn. Bare det som han selv i nåde har sagt oss om sig selv i sin åpenbaring, bare dette er tilgjengelig for oss mennesker. Og dette måtte Han si oss i menneskeord, i liknelser og bilder, forat vi i det hele skulde skjønne noenting. Således gir Han oss en anelse om det ufattelige, det store mysterium, hvis navn er Under. Es. 9, 6.

Alt dette ligger i Guds hellighet. Han er den usynlige, den uendelige, den evige, den rettferdige, den ufattelige. Han er den store, den veldige Gud, den overnaturlige, den absolutte. Hans inderste vesen er denne hellige majestet. At han er hellig er egentlig det samme som at Han er Gud.

Våre døde.

17. aug.: Gabriel Olsson Blålid, e., kårman; f. 1853 i Gloppen; alderdom.
 19. aug.: Johan Rasmusson Rødeggan, g. gbr.; f. 1863; blæresjukdom.
 29. aug.: Elise Severinsdtr. Solibakke, kona åt Jakob M. Solibakke; f. 1878; magesar.
 10. sept.: Peder Eriksson Humborstad, e., kårman; f. 1859 i Hennøy; åreforkalking.

Til deg, Herre, står mi von.

Salme 38, 6.

Notisar.

Johan Rødeggan som døyde 19. aug. etter ein lang og hard sjukdom, har i mange år vore medhjelpar i Rugsund. Med sitt vinnande vesen, sin noble karakter og sin varme kjærleik til kyrkja og misjonen, var han ein mann som vann vyrdnad og tillit av alle. Det er med sorg, at vi no lyt sakna han i den kyrkja som han var so glad i, og der han kom so flittig, endå um veret ofte var surt nok. Vi minnest han med varm takk. Signa vere minnet hans.

Døyppte: 18. aug. Reidunn Asbjørg, f. 1. juli av f. Johan Bergesson Haukedal og Laura Rasmusdtr. — 25. aug. Sverre Arne, f. 11. juni av f. Sigurd Didriksson Isane og Anna Rasmusdtr.

Basarar: Tytingvåg 30. mai, 55 kr. til sjømannsmisjonen og 50 kr. til redningssaka. — Isane 2. påskedag til heidningmisjonen 64.73; dertil bøssepengar 21.15.

Isane kvinneforening for heidningmisjonen høg-tida sitt 50-årsjubileum ved ein fest 18. aug. Det kom inn til misjonen kr. 40.39.

For 100 år sidan. Døde: 15. okt. 1835 Abraham Christophersen Lieden, kårman, 83 år. — 5. okt. Pauline Olsdtr. indre Houge, gårdmannskone, 40 år.

Underskotet åt Det Norske Misjonsselskap. Misjonstidende skriv: »Der er i det Norske Misjonsselskap antagelig omkring 100 000 voksne medlemmer. Om ikke mere enn halvparten av disse innskrenket sitt private forbruk med 10 kroner for året og gav dem til misjonen, vilde det bli en samlet sum av 500 000 kr. Og det vilde være nok til å holde det nuværende arbeid i gang, det vilde være nok til misjonær og misjonsstasjon i Midongy du Sud (som har ventet i 40 år!), det vilde være nok til at alle de misjonsstasjoner som nu står tomme, fikk sin misjonær, og til meget mer. Alt dette opnådde vi ved at du og jeg og annenhver av de øvrige misjonsvenner innskrenket det private forbruk med 10 kr. for året!«

Ved stemne i Eldevik 21. juli kom inn til indremisjonen 78 kr.

Gudstenester:

18. sund. etter treein., 20. okt.: Davik.
 19. sund. etter treein., 27. okt.: Aalfot.
 Bededag, 1. nov.: Davik.
 Helgemesse søndag, 3. nov.: Rugsund.

21. sund. etter treein., 10. nov.: Totland.
 22. sund. etter treein., 17. nov.: Davik.
 23. sund. etter treein., 24. nov.: Rugsund.

Ved alle gudstenester altargang um nokon ynskjer det.

Kvittering for kontingent. Tytingvåg: Marie O. Ramsevik, Sivert Ramsevik, Kristian Lakse-nes 2 kr. — Rimstad: Ingeborg Rimstad 2. Utanbygds: Mrs. Hanna Arntzen 3; L. J. Falkevik, Gjøvik, 5; Ludvik Isane, Stårheim, 5; fru Marie Nymoan, Balsjord, 4; A. Maurstad, Bergen, 3. — Hjarteleg takk til alle.

Dikte av Claus Frimann.

2. Strikkevise.

Saa knytter jeg Traad,
 saa øver sig Haanden i quindelig Daad;
 ved Haanden at hænge man bliver saa træt,
 ved Haanden at røre gaar Tiden saa let.
 Jeg knytter ei Silke, jeg knytter ei Guld,
 min Traad er af Uld.

Min uldene Traad,
 naar Vinteren bruser, skal varme min Fød;
 med intet paa Stikke, med intet paa Teen,
 saa maugen maa skjælv paa iislagte Steen.
 Gud se til de Usle, som nøyne og blaa
 i Sne-Vandet gaal!

Jeg knytter kun Traad,
 jeg knytter ei Baand af ugudeligt Raad.
 Viig langt fra mit Hjerte, du Mørkhedens Aand,
 som lærer at binde bestrikkende Baand!
 Skal Mennesket knytte, for Menneskets Barn
 et fangende Garn?

Min knyttede Traad
 mig minder om Livet; — mit Liv er en Traad:
 Hver maskeklæd Stikke er fuldendte Dag,
 hver Maske, hver Knude et Pulsaarslag. —
 Naar Livet har Ende, o Gud, i din Haand
 annam da min Aand!

Et nytestamente.

I det tyske blad »Tägliche Rundschau« skrev en offiser, Karl Busse, under verdenskrigen:

Jeg har ikke oplevet noget i krigen som andre ikke har oplevet. Jeg har ikke vært nogen helt og har ikke bragt med tilbake annet enn mine sår og denne lille bok som jeg nu alltid foretrekker å lese i. Jeg drog til fronten med et eksemplar av »Faust«, — jeg kom tilbake med et Nytestamente. (Anm.: Goethe's »Faust« er et av verdenslitteratu-rens mest berømte storverker). Det var en av mine menn som gav mig det, — en reservesoldat som hjemme var lappeskomaker. Det tilhørte ham. Han var en stillferdig

mann som til en begynnelse ikke tiltrakk sig min oppmerksomhet. Hans kamerater gjorde narr av ham, men han lot sig ikke forstyrre av det. Han tok bare frem sin lille bok, og jeg så ham ofte i hvilestundene ved veikanten drive på og lese midt under alt snakket og latteren. Han hadde den vane å følge ordene med lebene, men lydløst, og når han vendte et blad, vetet han pekefingeren. Soldatene kalte ham av en eller annen grunn »Tripp«, men da han rolig hevdet sin stilling, blev harsellasen sjeldnere, og etter en tids forløp sluttet en og annen av de eldre sig til ham. Når jeg tenker på ham, tror jeg næsten at han hørte til en eller annen sekt, men jeg spurte ham aldri om det. Jeg la første gang merke til ham, da jeg hørte ham si nogen besynderlige ord. Første gang han hørte kanontordenen, nikkete han et par ganger og sa, mere til sig selv enn til sin sidemann: »Det er Guds kjempevogn som ramler gjennom verden.« Og i dette øieblikk da vi lyttet med tilbakeholdt åndedrett og mange følte angstens grep om hjertet, da var det ingen som lo til ham.

Kjempevognen som spydde ut skrekk og død, ramlet nærmere. Den rullet over landsbyer som gikk op i røk. Den tordnet over rettferdige og urettferdige. Den fór hen over våre hoder og kastet ned sin jernhagl. Vi trengte frem bak dens hjul, ofte ravende av tretthet, stormende forbi død og ulykkelig lidelse, kastende op graver for de døde og løpegraver for de levende uten å tenke på igår eller imorgen. Når vi av og til hadde en dags rast, slog det aldri feil at man fikk se »Tripp« sitte med sin bok. Han leste aldri meget, ofte bare nogen få minutter. »Jeg tar mig en pust,« sa han engang. Og litt om seim kom snart en og snart en annen og vilde låne boken av ham. Først i all hemmelighet. De skammet sig litt ved det. »Lån mig den, Tripp,« kunde de si, »det er så langsomt her«. Og den lille skomaker nikkete og gav den fra sig, tok den igjen og nikkete — alt ganske stillferdig, uten å si noget.

Da hendte det at vi måtte rykke frem igjen og forskanse oss. Næsten 10 dager lå vi i 400 meters avstand fra fienden. Det regnet natt og dag. Halmen råtnet. Våte

krøp vi sammen i vårt skjul under den grå himmel. Bare under mørkets dekke kunde maten bringes oss fra feltkjøkkenet, og den var kald når vi fikk den. Døden og fienden var like i vår nærhet, men langt borte var det liv vi var kommet fra. Man kunde knapt tro på muligheten av å vende tilbake til det. Man følte sig likeglad. Mangen kveld når kanonlarmen hørte op for en time eller to, kunde jeg ta min »Faust« frem og forsøke å lese. Men jeg skammer mig næsten ved å si det — den tid kom da også den sviktede mig. Den angikk forhold og forutsetninger som hadde glidd bort under våre føtter. Med en eiendommelig følelse av førstethet løftet jeg mine øine fra bladet. Just i det øieblikk kom »Tripp« inn, stillferdig og beskjeden som vanlig, satte sig et litet stykke fra mig for å få et lysglint fra acetylenlampen og begynte å lese i sin bok. Og som han satt der for sig selv og nu og da stakk pekefingeren til sine leber, fullstendig optatt av de ord han leste, blev jeg grepet av en viss misunnelse og dermed av ønsket om å holde i mine egne hender denne bok som gav slik ro. Jeg spurte om han vilde byttelåne med mig. Han nikkete vennlig og rakte mig testamentet. Men da jeg bød ham min »Faust«, sa han nei takk. Dette ergret mig et øieblikk, og jeg lot ham vite hvad det var for en bok han avsløg. Men han fastholdt rolig sitt avslag, han ønsket ikke å lese mere. »Jeg har fått nok,« sa han bare. Jeg leste her og der i den lille bok som hadde gått gjennom henderne på så mange av våre landvernssoldater og bar merke etter deres fingrer på alle sine blad. Etter en tids forløp gav jeg den tilbake og søkte et par timers hvile. Men jeg var ikke heldig med forsøket, for artilleriet begynte å fyre og holdt på hele natten. Vi blev avløst i tjenesten om morgenen og sov som døde den følgende dag. Næste kveld vi var i vårt underjordiske rum igjen, kom »Tripp« inn og bragte mig sin bok. Han var forlegen, men jeg nikkete til ham og la testamentet ovenpå »Faust«, med den bemerkning at nu kunde jeg ikke ta feil. Han svarte bare: »Min er best,« og krøp tilbake til skyttergraven.

(Forts. i neste nr.)